

Arrest

nr. 130 782 van 2 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Kampirak, gelegen in het district Dushi in de provincie Baghlan. Kort na de val van het talibanregime verhuisde u naar de stad Mazar-i- Sharif in de provincie Balkh, waar u bleef wonen tot kort voor uw vertrek uit Afghanistan in 2009. U bent Hazara van etnische origine en hangt de ismailitische strekking binnen het sjiïsme aan. In 1377 (1998/1999 volgens de gregoriaanse kalender) kreeg u problemen met de Taliban omdat u jarenlang gediend had als lijfwacht bij Sayed Jafar Naderi. U dook onder in de bergen en na de val van de taliban in 1380 (2001/2002) werd u door Sayed Jafar Naderi verplicht om voor hem te

werken. Na enkele maanden nam u ontslag en werd daarom ook door hem bedreigd. Daarna begon u te werken in Mazar-i-Sharif. Op 13 mei 2011 diende u een eerste asielaanvraag in. U verklaarde dat u Afghanistan begin 2009 ontvluchtte omdat u problemen kende naar aanleiding van uw job bij de Engelse bewakingsfirma Saladin Security in Mazar-i-Sharif. Nadat u twee werknemers had betrapt op diefstal en hen ontslagen had werd u door één van hen, Guldad, bedreigd. Daarnaast werd u bedreigd door de gouverneur van Balkh, Atta Muhammad Nur, die u onder druk zette om één van de ontslagen werknemers terug in dienst te nemen. Na uw aankomst in België werd uw schoonbroer aangevallen door vier gewapende mannen en werd uw zoon bijna ontvoerd door onbekenden. Op 27 maart 2013 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er enerzijds geacht werd dat de door u aangehaalde problemen die zich afspeelden ten tijde van het talibanregime niet meer actueel zijn en anderzijds omdat er geen geloof werd gehecht aan uw beweerde problemen naar aanleiding van het ontslag van twee werknemers van Saladin Security. Deze beslissing werd op 9 oktober 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Op 8 januari 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. In het kader van die aanvraag verwees u naar uw oorspronkelijke probleem. U stelde nog steeds de taliban te vrezen. U voegde toe dat uw familie ondergedoken leeft en dat u nog steeds gezocht wordt door de persoon die destijds uw zoon trachtte te ontvoeren. Daarnaast haalde u aan dat u in België in een kerk hebt verbleven en deelnam aan acties en manifestaties. Dit zou bekend geraakt zijn in Afghanistan, waar men u daardoor beschouwt als een bekeerling. Tot slot verklaarde u dat u kampt met hoofdpijn en psychische problemen. Op 4 februari 2014 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U diende geen beroep in tegen die beslissing. Op 20 februari 2014 diende u voor de derde keer een asielaanvraag in. In het kader van deze aanvraag herhaalde u dat u in Afghanistan vreest te zullen worden vermoord door uw verblijf in een kerk. U stelde tevens dat u bij een terugkeer gedood zult worden door de taliban en de partij Jamiaat omdat u vijf jaar voor een buitenlands bedrijf hebt gewerkt. Voorts haalde u aan dat u in de kerk de enige ismailitische sjiïet bent en dat u er werd geslagen. U verklaarde verder dat u problemen te hebben met uw been. Ten slotte haalde u aan dat de situatie in Baghlan onveilig is. Ter staving hiervan legde u een document neer over de veiligheidssituatie in Baghlan. U legde tevens een anoniem document voor dat voor u werd opgesteld en waarin werd geargumenteed dat uw derde asielverzoek in overweging dient te worden genomen omdat u zou behoren tot de sociale groep van jongens en mannen 'of fighting age' die volgens het UNHCR een potentieel risicoprofiel zou uitmaken. In het document werd eveneens gesteld dat de beoordeling van de veiligheidssituatie door de Commissaris-generaal foutief is. Op 20 maart 2014 nam het Commissariaat-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U diende geen beroep in tegen die beslissing. Op 15 juli 2014 diende u een vierde asielaanvraag in. U verwees hierbij opnieuw naar uw oorspronkelijke problemen, uw religie en Hazara origine en uw verblijf in een kerk in België. U voegde toe dat uw schoonbroer in Afghanistan tegengehouden werden door gewapende mannen. Ze vroegen of hij familie was van u waarna hij werd doodgeslagen. Ter staving van uw verklaringen legde u een attest neer waarin de dorpsoudsten en de autoriteiten van het district en de provincie uw werkzaamheden bij het bedrijf Roshan Telecommunication Company en de daaruit voortvloeiende problemen bevestigen, een dreigbrief van de taliban gericht aan alle Afghanen die in België in een kerk verblijven en deelnemen aan acties, een verklaring waarin dorpelingen bevestigen dat de taliban op de hoogte is van uw verblijf in een kerk, verschillende documenten die aantonen dat u daadwerkelijk in een kerk logeert (een brief van de pastoor, tal van foto's, een affiche waar u op te zien bent, een usb-stick met beelden van u tijdens manifestaties van kerkbezitters). Daarnaast legde u nog algemene internetinformatie neer over de situatie in Afghanistan alsook twee enveloppes en een briefje van de Belgische postdiensten waarmee u uw zending kon afhalen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige drie asielaanvragen hebt uiteengezet namelijk u tewerkstelling bij een Brits veiligheidsbedrijf, uw verblijf in een kerk in België en uw Hazara origine en behoren tot de ismailitische strekking binnen het sjiïsme. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw

eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Uw volgende twee asielaanvragen werden door het Commissariaat-generaal niet in overweging genomen. U diende geen beroep in tegen deze laatste twee beslissingen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over elementen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet – uw schoonbroer zou doodgeslagen zijn door gewapende mannen die vroegen of hij familie was van u -, moet worden beklemtoond dat dit louter blote beweringen betreft die volledig zijn gesteund op feiten die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd. Ter ondersteuning van uw verklaringen legt u in het kader van uw vierde aanvraag een attest neer waarin de dorpsoudsten en de autoriteiten van het district en de provincie uw werkzaamheden bij het bedrijf Roshan Telecommunication Company en de daaruit voortvloeiende problemen bevestigen, een dreigbrief van de taliban gericht aan alle Afghanen die in België in een kerk verblijven en deelnemen aan acties, een verklaring waarin dorpelingen bevestigen dat de taliban op de hoogte is van uw verblijf in een kerk, verschillende documenten die aantonen dat u daadwerkelijk in een kerk logeert (een brief van de paspoort, tal van foto's, een affiche waar u op te zien bent, een usb-stick met beelden van u tijdens manifestaties van kerkbezitters) en algemene informatie over de situatie in Afghanistan. Deze documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen echter niets wijzigen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verblijf in een kerk in België geenszins betwist wordt. Voor het overige dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Verder blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben. Met betrekking tot de brief waarin de autoriteiten uw problemen nav uw tewerkstelling bij ene buitenlands bedrijf bevestigen dient toegevoegd te worden dat u niet eens bij benadering wist te dateren wanneer u deze had ontvangen. U stelde aanvankelijk dat het ergens in 2012 was maar voegde dan toe dat het evengoed 2011 kon zijn (DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag, vraag 17). De brief waarin de taliban alle kerkbezitters in België viseert betreft slechts een kopie waaraan geen bewijskracht kan worden toegekend. De verklaring waarin verschillende personen in Afghanistan bevestigen dat de taliban op de hoogte is van uw verblijf in de kerk en uw deelname aan betogingen vertoont dan weer een uiterst gesolliciteerd karakter. Het is overduidelijk dat dergelijk document louter opgesteld is ter verantwoording van een nieuwe asielaanvraag.

Er kan dan ook worden gesteld dat u er in het kader van uw vierde aanvraag niet in slaagde de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw vluchtmotieven te herstellen zodat deze elementen niet kunnen worden aanzien als nieuwe element dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif van de provincie Balkh te worden beoordeeld. U zou sinds 2000 niet meer in de provincie Baghlan hebben gewoond en u werkte vanaf 2000 reeds in de stad Mazar-i-Sharif (gehoorverslag CGVS dd. 26/03/2013, p. 4).

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar-i-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat nergens in de “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013, door de UNHCR wordt opgeroepen tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Balkh.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 25 juni 2014) blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. Het district Mazar-i Sharif zelf is de afgelopen decennia relatief geïsoleerd geweest van het conflict en haar politieke en economische gewicht is gegroeid. In de verslagperiode werd er enkel melding gemaakt van één doelgerichte politieke moord in Mazar-i Sharif. Uit de informatie blijkt bovendien dat Mazar-i Sharif een toevluchtsoord vormt voor families uit andere districten die de onveiligheid of droogte ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif van de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif van de provincie Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De loutere verwijzing naar de algemene verslechterde veiligheidssituatie door het neerleggen van internetinformatie over de provincie Baghlan en Hazara's in Afghanistan, volstaan geenszins om de actuele beoordeling van de specifieke veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif van de provincie Balkh door de Commissaris-generaal te weerleggen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn vorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State voert verzoeker aan dat de originele documenten die hij neerlegde moeten worden beschouwd als bewijskrachtig. Er moet authenticiteit aan worden toegekend en het enkele feit dat deze een gesolliciteerd karakter zouden hebben volstaat niet om deze documenten te verwerpen.

Verder verwijst verzoeker naar het feit dat hij een risicoprofiel zou hebben overeenkomstig de UNHCR richtlijnen van 6 augustus 2013, aangezien hij behoort tot de Hazara-minderheid, die sjiitisch is. Hij voert aan dat de humanitaire situatie in Afghanistan kritiek is en de familiale en sociale netwerken uitgeput zijn. Hij wijst er op dat de werkgelegenheid in Afghanistan erg laag is en dat de meeste terugkeerders moeilijkheden ondervinden om hun leven opnieuw op te starten.

Hij wijst er verder op dat de moeilijkheden om een job te vinden een reden is voor nieuwe verplaatsingen na terugkeer.

Er worden geen nieuwe overtuigingsstukken stukken gevoegd bij het verzoekschrift.

2.2. Beoordeling

2.3.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 111 526 van 9 oktober 2013 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“2.3.1. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde problemen met Sayed Jafar Naderi en de gebroeders Rasool en Mustafa merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker louter zijn eerder afgelegde verklaringen herhaalt, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Bovendien verklaarde verzoeker zelf dat hij geen persoonlijke problemen had met de gebroeders Rasool en Mustafa (gehoorverslag CGVS 27 februari 2013 (hierna: gehoorverslag II), p. 10-11). Bijgevolg is verzoekers vrees omwille van deze problemen niet langer actueel. Verder is het niet aannemelijk dat gouverneur Atta Muhammad Nur gedurende twee jaar geen ander werk kan vinden voor de op 1 september 2006 ontslagen Fateh (M.), gelet op zijn grote macht en invloed (zie ook het artikel bij onderhavig verzoekschrift (stuk 3)), bij Saladin Security of bij een ander bedrijf of een andere instantie en verzoeker toch nog tot 16 december 2008 bedreigt (gehoorverslag II, p. 17). Dit klemmt des te meer daar verzoeker niet de eindbevoegdheid heeft om iemand opnieuw aan te nemen, hetgeen ook blijkt uit het e-mailverkeer tussen de managing director van Saladin Security en verzoekers raadsman (verzoekschrift, stuk 2). Uit dit e-mailverkeer blijkt overigens ook dat het de hoofdzetel van Saladin Security in Kabul is die beslist over iemands ontslag in ernstige gevallen, zodat – daar diefstal toch als een ernstig geval kan omschreven worden – er kan getwijfeld worden aan verzoekers verklaring dat hij Fateh en Guldad zelf kon ontslaan. Verder is het evenmin aannemelijk dat de gouverneur geen contact opnam met verzoekers oversten binnen de afdeling van Saladin Security in Mazar-i-Sharif. Een gouverneur kan immers wel de lokale werknemers van de onderneming trachten onder druk te zetten en zal zich niet gedurende twee jaar bezig houden met een persoon die eigenlijk geen oplossing kan brengen. In dit licht is het dan ook frappant dat verzoeker zelf zijn oversten niet inlichtte over de bedreigingen die tegen hem gericht zouden gericht zijn. Verzoeker zou zijn oversten immers enkel gesproken hebben over de mogelijkheid om Fateh opnieuw aan te werven (gehoorverslag II, p. 16). Dat verzoeker geïnteresseerd zou worden omwille van de etnische verschillen tussen hemzelf en de gouverneur, toont hij op geen enkele manier aan en werd door hem evenmin vermeld tijdens zijn gehoren op het CGVS. Verder verklaarde verzoeker dat de brief die ondertekend werd door Nur (M.) (zie verzoekschrift, stuk 5), door Fateh (M.) geschreven werd (gehoorverslag CGVS 26 maart 2012 (hierna: gehoorverslag I), p. 17). Bovendien verklaarde verzoeker dat de diefstal door Fateh op 1 september 2006 gepleegd werd, terwijl voormelde brief stelt dat dit op 21 november 2006 geschiedde (gehoorverslag II, p. 15). Aangezien verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op de vraag welk document de brief is, uitdrukkelijk antwoordde “Brief van Fateh [(M.)], dat hij benzine heeft gestolen”, is verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift dat verweerder nooit letterlijk vroeg door wie de brief geschreven werd, dat de brief wel degelijk over Fateh gaat en dat de vertaling niet volledig zou zijn, een loutere post factum-verklaring die de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Waar verzoeker verwijst naar de brief van bewaker Azizullah (zie verzoekschrift, stuk 4), voert verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht aan dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund, quod non in casu. Daarenboven blijkt uit door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) dat documenten uit Afghanistan gemakkelijk via corruptie verkregen kunnen worden. Verder tracht verzoeker zijn vergissing aangaande de datum van de diefstal door Fateh te minimaliseren, hetgeen echter niet afdoende is. Bovendien stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht vast dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor niet wist wie de partner van Fateh was (gehoorverslag I, p. 14), terwijl hij dit tijdens zijn tweede gehoor wel wist (gehoorverslag II, p. 20) en dit tevens in laatstgenoemde brief vermeld staat. Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker niet weet of de diefstal door Guldad voor of na de diefstal door Fateh plaatsvond (gehoorverslag I, p. 17), gelet op de impact die beide gebeurtenissen hebben in het kader van verzoekers asielrelaas. Verzoekers relaas is aldus niet geloofwaardig en stemt bovendien niet overeen met de door hem neergelegde documenten.

Wat betreft zijn problemen naar aanleiding van het ontslag van Guldad op 1 februari 2007, is het niet aannemelijk dat verzoeker gedurende anderhalf jaar enkel mondeling bedreigd werd en pas op 16 december 2008 plots zonder aanleiding geslagen werd door Guldad en twee anderen met de bedreiging dat hij dezelfde dag of de dag erna vermoord zou worden (gehoorverslag II, p. 18-19). Dat verzoeker na zijn ontslag op 3 oktober 2008 geen bewakers meer rond hem had, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Guldad ondernam immers zelfs geen enkele poging om zijn mondelinge bedreigingen in daden om te zetten, terwijl verzoeker tijdens zijn eerste gehoor enkel “zijn veiligheidsman” aanduidde op een

door hem neergelegde foto (gehoorverslag I, p. 17), waaruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker steeds bewakers rondom hem had, zoals hij in zijn verzoekschrift beweerd. Bovendien hebben foto's slechts een beperkte bewijswaarde daar niet kan worden nagegaan waar, wanneer en door wie de foto's gemaakt zijn. Verder meldde verzoeker enkel de diefstal aan zijn oversten, maar niet de bedreigingen die tegen hem zouden gericht zijn (gehoorverslag I, p. 15 en gehoorverslag II, p. 21). Aangaande de dreigbrief van Rasool (M.) (verzoekschrift, stuk 6), die verzoeker ontving vóór het ontslag van Guldad, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker geen melding maakte van andere bedreigingen vanwege Rasool (M.) na het ontslag van Guldad (gehoorverslag II, p. 16-17 en 18). Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen tevens terecht nogmaals op dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund, quod non in casu. Verzoeker komt niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker naar aanleiding van het ontslag van Guldad zou gekend hebben.

Waar verzoeker stelt dat hij een zeer verward persoon is die soms teveel praat, waardoor essentiële zaken verloren gaan, dient opgemerkt dat hij geen medisch attest voorlegt waaruit een problematische psychologische of verwarde toestand zou blijken, alsook dat uit een lezing van de gehoorverslagen blijkt dat de gehoren op een normale wijze zijn verlopen. Waar verzoeker stelt dat hij als Afghaan van Hazara-origine voor Saladin Security werkte, een Brits veiligheidsbedrijf, waardoor hij sowieso al een groot risico loopt te worden blootgesteld aan represailles, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die hij naar aanleiding van het ontslag van twee werknemers van Saladin Security beweert te hebben en dat hij verder geen melding maakte van andere problemen die hij omwille van zijn tewerkstelling zou ondervinden.

Daar er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die verzoeker beweert in Afghanistan te hebben, kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die zijn familie omwille van verzoekers problemen zou gekend hebben. Het is in dit kader dan ook een bijkomende negatieve indicatie dat zijn familie sinds zijn vertrek begin 2009 gedurende vijf jaar geen problemen meer zou ondervonden hebben in Afghanistan.

Wat betreft de brief van de Directie van de Raad Ismailia te Baghlan van 27 mei 2013 die verzoeker met een aangetekend schrijven van 9 juli 2013 bijbracht (stuk 1) en ter terechtzitting neerlegt, dient opgemerkt dat dit stuk enkel getuigenverklaringen bevat en bijgevolg een gesolliciteerd karakter heeft. Het kan dan ook het voorgaande niet wijzigen. De verklaring van de directeur van het Halve Maanziekenhuis van 20 oktober 2012 (stuk 2) stelt enkel dat verzoekers zoon zijn arm gebroken heeft na een val in een waterput, maar vermeldt in het geheel niets over de omstandigheden waarin dit zou geschied zijn en kan bijgevolg evenmin het voorgaande wijzigen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker verklaarde sinds de val van het talibanregime tot eind 2008 in Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh te hebben gewerkt (gehoorverslag I, p. 4), kan worden aangenomen dat hij deze stad kent. Daarenboven bezit verzoeker ook nog grond in Baghlan en heeft hij tot de achtste graad school gelopen (gehoorverslag II, p. 3 en administratief dossier, stuk 17, p. 2). Er kan dan ook worden besloten dat verzoeker zich bij een terugkeer naar Afghanistan in de stad Mazar-i-Sharif kan vestigen. Uit de informatie die verweerder aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en aan zijn nota met opmerkingen (bijlagen 1 en 2) toevoegde, blijkt dat zich in de stad Mazar-i-Sharif in 2012 bijna geen enkel gewelddadig incident gerelateerd aan het Afghaanse conflict voordeed: één IED ontplofte in augustus buiten de veiligheidsperimeter van de stad en in september ontplofte één RCIED binnen de stad. Bij dat laatste incident raakten tien burgers gewond. De stad staat onder stevige controle van de overheid en is zeer zelden een doelwit. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Actueel is er aldus voor burgers in Mazar-i-Sharif geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

2.3.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.3. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over elementen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet – uw schoonbroer zou doodgeslagen zijn door gewapende mannen die vroegen of hij familie was van u -, moet worden beklemtoond dat dit louter blote beweringen betreft die volledig zijn gesteund op feiten die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd. Ter ondersteuning van uw verklaringen legt u in het kader van uw vierde aanvraag een attest neer waarin de dorpsoudsten en de autoriteiten van het district en de provincie uw werkzaamheden bij het bedrijf Roshan Telecommunication Company en de daaruit voortvloeiende problemen bevestigen, een dreigbrief van de taliban gericht aan alle Afghanen die in België in een kerk verblijven en deelnemen aan acties, een verklaring waarin dorpelingen bevestigen dat de taliban op de hoogte is van uw verblijf in een kerk, verschillende documenten die aantonen dat u daadwerkelijk in een kerk logeert (een brief van de paspoort, tal van foto's, een affiche waar u op te zien bent, een usb-stick met beelden van u tijdens manifestaties van kerkbezitters) en algemene informatie over de situatie in Afghanistan. Deze documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen echter niets wijzigen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verblijf in een kerk in België geenszins betwist wordt. Voor het overige dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Verder blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben. Met betrekking tot de brief waarin de autoriteiten uw problemen nav uw tewerkstelling bij ene buitenlands bedrijf bevestigen dient toegevoegd te worden dat u niet eens bij benadering wist te dateren wanneer u deze had ontvangen. U stelde aanvankelijk dat het ergens in 2012 was maar voegde dan toe dat het evengoed 2011 kon zijn (DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag, vraag 17). De brief waarin de taliban alle kerkbezitters in België viseert betreft slechts een kopie waaraan geen bewijskracht kan worden toegekend. De verklaring waarin verschillende personen in Afghanistan bevestigen dat de taliban op de hoogte is van uw verblijf in de kerk en uw deelname aan betogingen vertoont dan weer een uiterst gesolliciteerd karakter. Het is overduidelijk dat dergelijk document louter opgesteld is ter verantwoording van een nieuwe asielaanvraag.*

Er kan dan ook worden gesteld dat u er in het kader van uw vierde aanvraag niet in slaagde de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw vluchtmotieven te herstellen zodat deze elementen niet kunnen worden aanzien als nieuwe element dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”

2.3.4. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak volgens welke afdoende moet worden gemotiveerd waarom een taskara als vals wordt beschouwd, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker geen taskara neerlegde bij zijn actuele asielaanvraag en dat de bestreden beslissing geen zulk motief bevat. Bovendien wordt in de bestreden beslissing niet als dusdanig vastgesteld dat de documenten vals zijn, doch dat deze enkel vermogen de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Dit is te dezen niet het geval gelet op het feit dat verzoekers eerdere aanvragen als geheel ongeloofwaardig werden beschouwd (zie hoger). Bovendien steunt dit motief in de bestreden beslissing op de informatie vervat in het rapport *COI Focus Afghanistan, Corruptie en valse documenten* d.d. 27 juni 2013, dat zich bevindt in het administratief dossier. Dit rapport, gesteund op tal van bronnen, vermeldt dat Afghaanse documenten in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling worden verkregen in Kabul en andere grote steden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden en hebben aldus een zeer beperkte bewijswaarde. Daarbij wordt nog opgemerkt in de bestreden beslissing dat verzoeker geen idee heeft wanneer hij de brief van de dorpsoudsten waarin zijn problemen omwille van zijn tewerkstelling bij Roshan Telecommunication Company zou hebben ontvangen. Het gaat dan ook om een stuk dat slechts verklaringen bevestigt die reeds ongeloofwaardig werden bevonden, en dat om de redenen die hoger reeds werden uiteengezet, niet kan worden beschouwd als een nieuw element dat de kans op erkenning als vluchteling of toekenning van subsidiaire bescherming aanzienlijk groter maakt.

Waar verzoeker aanvoert dat het gesolliciteerd karakter van de documenten waarbij zijn verblijf in een kerk en deelname aan betogingen niet volstaat om deze documenten af te wijzen, is de Raad van oordeel dat wel degelijk rekening kan worden gehouden met het gesolliciteerd karakter van de documenten. Hoewel het feit dat documenten gesolliciteerd werden op zich niet volledig uitsluit dat er waarde aan wordt gehecht, gaat het te dezen om documenten die louter op verzoek werden opgesteld ter verantwoording van een nieuwe asielaanvraag. Hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker omwille van zijn deelname aan betogingen in België en zijn verblijf in een kerk blijk geeft van een gegronde vrees voor vervolging. Bovendien staat dit motief niet op zich, maar moet het worden samen gelezen met het motief dat de brief volgens welke alle Afghaanse kerkenbezitters in België door de Taliban worden geviseerd, slechts een kopie betreft waaraan geen bewijskracht kan worden toegekend. Er wordt niet betwist dat verzoeker in een kerk verbleef of deelnam aan betogingen van Afghaanse asielzoekers in België, doch daarmee is niet aangetoond dat verzoeker hierom vervolging vreest in Afghanistan. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij oordeelt dat het hier geen elementen betreft die de kans op erkenning als vluchteling of toekenning van subsidiaire status aanzienlijk groter maken.

2.3.5. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming steunde de commissaris-generaal zich vooreerst op het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013. Daarin is weliswaar sprake van een stijging van het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012. De commissaris-generaal concludeert evenwel dat nergens in de UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om op basis van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. Er wordt verder gemotiveerd:

“Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif van de provincie Balkh te worden beoordeeld. U zou sinds 2000 niet meer in de provincie Baghlan hebben gewoond en u werkte vanaf 2000 reeds in de stad Mazar-i-Sharif (gehoorverslag CGVS dd. 26/03/2013, p. 4).

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar-i-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat nergens in de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013, door de UNHCR wordt opgeroepen tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Balkh.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 25 juni 2014) blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. Het district Mazar-i Sharif zelf is de afgelopen decennia relatief geïsoleerd geweest van het conflict en haar politieke en economische gewicht is gegroeid. In de verslagperiode werd er enkel melding gemaakt van één doelgerichte politieke moord in Mazar-i Sharif. Uit de informatie blijkt bovendien dat Mazar-i Sharif een toevluchtsoord vormt voor families uit andere districten die de onveiligheid of droogte ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif van de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif van de provincie Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Waar verzoeker aanvoert dat hij als sjiitische Hazara blootstaat aan een risico op ernstige schade, beperkt hij zich tot algemene, niet gestaafde en vage beweringen. Uit de informatie die verzoeker citeert kan niet worden afgeleid dat de etnische spanningen tussen Pashtun en Hazara thans kunnen gekwalificeerd worden als een "binnenlands gewapend conflict" in de zin van een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Waar verzoeker nog citeert uit de UNCHR Guidelines, een rapport van UNOCHA en een rapport van ILO, betreft dit telkens de algemene socio-economische toestand in Afghanistan. De aangehaalde passages weerleggen niet de beoordeling dat verzoeker die sedert 2000 in de stad Mazar-i-Sharif woonde, daar kan leven. Bovendien blijkt uit het in het dossier gevoegde rapport *COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 25 juni 2014*, dat het district Mazar-i-Sharif de afgelopen decennia relatief geïsoleerd was van het conflict en haar politieke en economische gewicht is gegroeid. Het district vormt zelfs een toevluchtsoord voor families uit andere districten die de onveiligheid of droogte ontvluchten.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker geen nieuwe elementen aanvoert die de kans op erkenning als vluchteling of op toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aanzienlijk groter maken. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT